

Jedna

Nad mezinárodním letištěm Cheddiho Jagana se vznášel mlžný opar. Pilot oznámil, že bude přistávat bez automatického navádění a že musí počkat, dokud se nerozežene ranní mlha. Kroužili jsme nad tropickým pralesem, který z té výšky připomínal brokolicové moře a já jsem se marně snažila zachovat klid. Popíjela jsem nahořklý čaj a napadaly mě samé skličující myšlenky.

Letadlo za pár minut přistane a já budu zpátky na zemi. Vzlétla jsem v Praze předešlého dne a cesta do New Yorku a pak do Georgetownu mi připadala jako bezčasé mezidobí, jako tlustá čára za mým životem v Bruselu. V letadle čas stál. V Bruselu jsem nechala Rolanda, jeho dům, celý ten pohodlný život, který mi začal vadit natolik, že jsem v listopadu odpověděla na inzerát na intracommu. Asistentka vedoucího delegace EU v Georgetownu. Roland nepochopil, nechtěl pochopit, že to byl konec. Jestli opravdu odletíš, je mezi námi konec. No však, opakovala jsem mu pořád dokola na bruselském letišti těsně předtím, než jsem odcestovala na Vánoce do Příbrami, mezi náma je konec. Toho budeš litovat. Vrátiš se a budeš prosit, abych tě vzal zpátky. Kde jsem brala přesvědčení, že vím, co dělám a že toho nebudu litovat? Nad nepřátelsky působícím pralesem se mi žádného přesvědčení nedostávalo. Kdyby pilot oznámil, že místo v Georgetownu přistane v Bruselu, snad bych pocítila úlevu.

Kam se to hrnu?

#

Na letišti mi vyšel vstříc šedovlasý muž nevraživého výrazu tváře. I v tom skleníkovém podnebí na sobě měl tmavý oblek a pouze mírně povolenou kravatu. Jeho obličej beze stopy nějakého opálení by se vyjímal spíše v bruselském metru. Nebyl vysoký a přesto z něho šla mrazivá autorita.

„Goldstein,“ představil se. „Ms. Klikova?“

„Yes.“

Podal mi ruku a bez dalších komentářů vyrazil k černému BMW, u kterého postával tmavěmodře oblečený řidič. Na rozdíl od něho se na mě usmál. Naházel do kufru moje dvě třicetakilová zavazadla a vyrazili jsme do Georgetownu. Opřela jsem se o vychlazené kožené sedadlo a přivřela jsem oči ve snaze se vzpamatovat. Nejhorší byl přechod ze studeného Boeingu na rozpálenou plochu letiště. V nevelké odbavovací hale jsem samozřejmě zapoměla, že mám diplomatický pas a notnou chvíli jsem stála ve frontě pro visitors/non residents. Další šok byl východ z letiště. Táhla jsem svoje zavazadla sama, čímž jsem se stala terčem dorážení uniformovaných černochů s vozíky. Z nějakého důvodu nemohli pochopit, že jim za vnučované služby nemám jak zaplatit.

„Chcete nejdřív domů, nebo do kanceláře?“

Zaskočil mě.

„Prosím?“

Snad si nemyslel, že po dvoudenním cestování na osm hodin usednu k počítači.

„We go to Bel Air promenade,“ oznámil řidičovi. „Dneska vás v kanceláři nečekáme,“ řekl mi, aniž by se ke mně z předního sedadla nalevo od řidiče otočil.

Vytáhla jsem z kabelky štos přeložených papírů. Na jednom z nich byl vytištěný organigram delegace Evropské Unie v Guayaně. Našla jsem ho hned pod šéfovou. Samuel Goldstein, vedoucí financí a kontraktů. Není mým přímým nadřízeným. Snad ho ani nebudu vídat. Oddechla jsem si, až se zamlžilo okénko. Takový nepříjemný chlap. Snad bude Camilla Wikborg snesitelnější.

„Je to vaše první delegace?“

„Ano.“

„Kde jste byla doteďka?“

„DG Research.“

„A co vás z vaší kanceláře na square de Meeûs přivádí na delegaci druhé nejchudší země na tomhle kontinentu? Nechápu, že se nenašel nikdo, kdo by vám to rozmluvil.“

„To mě má povzbudit?“ žasla jsem nad jeho slovy.

„Ne, to vás má varovat.“

Dokonce na mě vrhl pohled. Smrtelně vážný.

No tak to tedy díky. Pozorovala jsem ubíhající krajinu a skličující myšlenky byly zpátky. Co tady budu dělat celé tři roky? Jak jsem si mohla myslet, že se mi tady bude líbit více, než v Bruselu? Co mi tam prokristapána chybělo?

Čekala jsem, že vyjedeme z uboze působící periferie do něčeho civilizovanějšího, ale celková ubohost se pouze zahušťovala. Zašlé domy se začaly mačkat jeden na druhý, žalostně vypadajících chodců na krajích silnice přibývalo, stejně tak zvířat, narvaných minibusů označených číslem 42 a úděsných hromad odpadků. Ze silnice se stala dvoupásovka, ale kromě toho nic nenasvědčovalo tomu, že se blížíme k hlavnímu městu.

„Normálně by vám jela naproti Ramona, ale ještě není zpátky z dovolené. Mám klíče od vašeho domu.“

Stáli jsme na červenou. Číslice pod semaforem odpočítávaly od sedumdesáti šesti.

„Psala mi, že budu v hotelu. Tartarus?“

„Není k tomu žádný důvod, majitelka stihla dát dům do pořádku. Nathalene tam stejně nebydlela ani půl roku.“

Neubráníla jsem se zvědavosti.